

Балакіров Юрій Айрапетович

Доктор технічних наук,
професор, академік УНГА,
фахівець у галузі розробки
нафтових і газових родовищ

Народився 3 лютого 1928 р. у м. Баку (Азербайджан). Трудову діяльність розпочав у 1950 р. на нафтових промислах Азербайджану, де пройшов шлях від помічника бурильника до начальника цеху науково-дослідних та виробничих робіт.

У 1957 р. Ю. А. Балакіров закінчив Азербайджанський індустріальний інститут (кваліфікація «Гірничий інженер із розробки й експлуатації нафтових і газових родовищ»).

Протягом 1967–1997 рр. Юрій Айрапетович працював в інституті «УкрдіпроНДінафта» (з 1994 р. — Український нафтогазовий інститут), де очолював відділ техніки і технології видобутку нафти, газу та конденсату.

З 1997 р. був віце-президентом із наукової роботи, директором Науково-дослідного інституту нафтогазових інноваційних технологій у Міжнародному науково-технічному університеті ім. акад. Ю. Бугая (м. Київ).

У 2004 р. він був призначений посаду завідувача відділу, радника генерального директора ДП «Науково-

дослідний інститут нафтогазової промисловості» НАК «Нафтогаз України».

Ю. А. Балакіров успішно поєднує дослідницьку та науково-педагогічну діяльність, є членом ученої ради ДП «Науко-нафтогаз», спеціалізованої вченої ради із захисту кандидатських та докторських дисертацій у галузі технічних наук за спеціальністю «Розробка нафтових і газових родовищ», редколегії фахового збірника «Проблеми нафтогазової промисловості».

Юрій Айрапетович брав активну участь у підготовці вітчизняних наукових кадрів, а також фахівців Російської Федерації, Сирії, Китаю, Куби, співпрацював із науковцями Азербайджанської державної нафтової академії, Івано-Франківського національного технічного університету нафти та газу, Краківської гірничо-металургійної академії (Польща).

Він — дійсний член Академії гірничих наук України та Міжнародної академії наук вищої школи.

У творчому доробку вченого — 24 книги і монографії (серед яких підсумкова праця у двох томах «Інновації при видобуванні нафти та газу в різні періоди розробки нафтогазових родовищ і свердловин»), 110 авторських свідоцтв СРСР на винаходи та більше 160 патентів України, понад 300 науково-технічних статей, опублікованих у періодичних виданнях СРСР, України, Китаю, Румунії, Сирії, Польщі, Куби.

За багаторічну сумлінну працю Ю. А. Балакіров нагороджений орденом «Знак Пошани», медалями «За доблесну працю», «Ветеран праці», «40 років перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», «50 років перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», удостоєний звань «Почесний нафтовик» та «Заслужений діяч науки і техніки України».

Балуховський Микола Пилипович

Доктор
геолого-мінералогічних наук,
професор, фахівець
у сфері геології нафти і газу

Народився 9 травня 1899 р. у с. Ольховець Новоушицького району Хмельницької області. Закінчив гімназію у м. Чарджоу (Туркменістан). Здобувши освіту у Московській гірничій академії (1926), працював технічним керівником, головним інженером у геологічних організаціях на Кавказі, у Сибіру, Середній Азії. За його участю були закладені перші 32 вугільні шахти в Кузбасі.

Протягом 1937–1941 рр. М. П. Балуховський обіймав посаду головного інженера Київського геологічного управління, Дніпропетровського геологічного бюро. Під час війни працював у Нижньоволзькому геологічному тресті, де долучився до розвідки саратовських родовищ газу.

З 1944 р. — у ІГН АН УРСР. Того ж року захистив кандидатську, в 1955 р. — докторську дисертацію. У 1947 р. керував однією з нафтових експедицій, які вивчали нафтогазоносність ДДЗ та окраїн Донбасу. За відкриття потужного Шебелинського ГКР він та колектив працівників у 1959 р. отримав Ленінську премію. Упродовж 1959–1962 рр. Микола Пилипович був радником-

консультантом із розвідки нафти і газу при Головному геологічному управлінні Болгарії. За відкриття Долно-Дибницького нафтового і Чиренського газового родовищ уряд цієї країни удостоїв його та інших фахівців Димитрівської премії.

Протягом 1963–1969 рр. очолював новостворений відділ методики глибинного геологічного картування ІГН АН УРСР. З 1970 р. і до кінця свого життя він працював старшим науковим співробітником-консультантом у відділі геології та генезису нафтових і газових родовищ, а пізніше — у відділі методики пошуків та прогнозу корисних копалин ІГН АН УРСР.

Вчений зробив великий внесок у пізнання закономірностей розміщення нафтових і газових родовищ України, Болгарії та інших регіонів. Видав понад 100 наукових праць (серед яких — сім монографій, зокрема відома у світі «Геологічні цикли», а також «Корисні копалини НРБ. Нафта і газ», видана у співавторстві із Й. Йовчем у Болгарії), присвячених геологічній будові і перспективам нафтогазоносності окраїн Донбасу, ДДЗ, болгарських регіонів. М. П. Балуховський науково обґрунтував напрям пошуково-розвідувального і надглибокого буріння на нафту, газ та інші корисні копалини. На базі застосування розроблених ним методів формаційно-циклічного, літокатагенетичного, органо-геохімічного та солянокупольного аналізу у ДДЗ були виділені найперспективніші на нафту і газ зони. Розробив класифікацію геологічної циклічності, циклів та ритмів осадонагромадження, магматизму і тектонічних фаз.

Микола Пилипович був членом правління Товариства болгарсько-радянської дружби, ВАК СРСР, робочої та спеціалізованої рад ІГН АН УРСР.

Нагороджений медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.».

Помер 6 січня 1977 р.